

Som att komma till ett helt annat land

Så var det att komma till Gambela från Addis Abeba. Från 2500 meter över havet till 400 meter i denna stad vid Baro-floden, som rinner ut i Vita Nilen i Sudan. Över floden går Etiopiens längsta bro. På norra sidan finns staden som inte riktigt känns som en stad. Inga taxibilar. Alla går. Långsamt, på grund av klimatet. Vid stadens stora rondell finns en maxi-TV-skärm, som vi förstod fungerade som mötesplatsen framför alla andra om kvällarna.

Orsaken till detta veckolånga besök i Gambela var att vi skulle ha våra workshops i projektet om att göra ledarskapet i Mekane Yesuskyrkan mer jämlikt och att främja kvinnors prästvigning. (Engendering Leadership and Promoting Women's Ordination). Eftersom de två dominerande folkgrupperna har bildat varsin synod, skulle vi besöka både West och East Gambela Bethel Synod med vardera ca 65.000 medlemmar. Med mig var Chaltu Tesfa, som har utsetts som t.f. samordnare för Mekane Yesuskyrkans kvinnoarbete, sedan

Aberash Dinsa, som haft den uppgiften i mer än tio år, flyttat till Geneve med sin familj.

- Male!
- Male mugwa!
- Male mi chomchom!

Vi lärde oss ganska snart hälsningsfraserna på nuerspråket i West. Nuerfolket är väldigt långa och smala och har ibland tatueringar i ansiktet. De fyra framtänderna i underkäken saknas hos många av dem och vi förstod ganska snart att det är

en lång väg att gå innan något som liknar jämlikhet mellan könen kan uppnås. I kyrkan var det en tydlig mans- och kvinnosida, och vid tepausen satt kvinnorna på marken och männen på de bänkar som fanns. Men Chaltu gick frimodigt ut med sin undervisning utifrån skapelseberättelsen om vad bibeln säger om jämlikhet - i familjen, i samhället och i skapelsen och sedan hur den judiska

kulturen såg på män resp. kvinnor. Att ha gruppsamtal kändes inte helt lätt till att börja med, eftersom vi förstod att situationen var ganska främmande för dem, att män och kvinnor skulle prata med varandra på samma nivå. Men den första rapportören var en kvinna och många viktiga synpunkter kom fram. Vad alla betonade var att kvinnor måste få utbildning, och att förändring är möjlig. Den längsta kvinnan av dem alla, Elisabet, uttryckte sin glädje över diskussionen och menade att det kommer att bli en förändring efter detta. Hon berättade att vid det senaste kriget "hade inget hänt, bara kvinnor hade dödats"! Vid avslutningen av workshopen hade kvinnorna klätt sig i ett klarblått skyнке och sjöng med en intensitet som grep tag i mig en sång på sitt speciella, lite gälla sätt, ackompanjerade av en trumma. Annars så kände jag igen några av sångerna som de sjöng, bl.a. "Till det härliga land ovan skyn", med inspiration från amerikansk väckelserörelse. Denna synod består av 150 församlingar och de har 44 pastorer och vi uppmanade synodledningen att skicka kvinnor till vår ledarskapsutbildning och att anordna ett kvinnoforum så snart som möjligt för att fortsätta det påbörjade samtalet.

Elsabet, nuer och jag

Onsdagen var lite av en vilodag för oss och vi tränade oss på att hälsa på anuak-språket.

- Derijot!

Och att säga bra: Wop!

Vi bodde på gästhuset i East och märkte att det var mycket på gång. Bl.a. hade de en prästvigningskurs och på söndagen skulle det bli prästvigning av

22 präster, varav en kvinna. Här var öppenheten inför våra frågeställningar större särskilt bland de äldre prästerna. Någon av de yngre ifrågasatte hur Paulus egentligen såg på kvinnor, skulle de inte tåga i församlingen? Men synodens tf president steg fram och förklarade hur synoden såg på den frågan och Chaltu, som skrivit en uppsats just omkring detta, gav sin syn på saken. Vid gruppsamtalet kom det fram också här att kvinnor är undertryckta och föraktade. Lösning: Sänd flickorna till skolan!

Vi fick en pratstund med Adjok Otoi, som skulle prästvigas på söndag. Hon hade själv grundat den församling som hon verkade i, Opanja som ligger ca 3-4 timmars gång från Gambela och har ca 180 medlemmar. Föräldrarna var kristna, men inte hennes man. De har 5 barn. De flesta i församlingen är kvinnor, men också några yngre män.
- Varför vill du bli pastor?

När församlingen föreslog henne som kandidat tyckte hon att det var ju omöjligt, för hon kan ju inte läsa! Men när de insisterade kunde hon inte säga nej. När det gäller kallelsen accepterar hon den, eftersom den kom från församlingen.

- Kan kvinnor vara pastorer?

- Ja! Jag vill också uppmuntra andra.

Adjok kommer nu att gå en bibelskola på anuak året som kommer. Nya Testamentet finns på deras språk och några av böckerna i GT.

I slutet av samtalet kom det fram att Adjok ända sedan hon var liten haft en komplex, hon har inte alla fingrar. När jag visade henne min vänstra hand blev hon både förvånad och vad jag förstod, lättad. Man kan visst leva ändå!

På lördag eftermiddag fick vi vara med om ett fredsmöte mellan nuer och anuaker, anordnat av en Peace Choir med både drama och frågesport. En god och vänskaplig atmosfär kändes det som. Och på lördagkväll satt vi i en ring i mörkret i månskenet tillsammans med de blivande prästerna och deras ledare från de olika distrikten och bjöds på en riktig festmåltid.

Vi hade planerat att åka hem lördag, men när vi förstod att det skulle bli en prästvigning ändrade vi vår biljett. Kl. 7 på söndagmorgon bänkade sig folket utanför kyrkan i en provisorisk kyrkolokal (inomhus i kyrkan skulle det bli för trångt och för varmt!). De 22 kandidaterna intog sina platser framför den övriga församlingen och hela högtiden präglades verkligen av glädje. Inte minst sången av majengerstammen imponerade. 8 nya präster från majenger denna dag, som kändes ganska historisk. Vi blev förärade en T-shirt, som skulle påminna om millenniefesten som också skulle äga rum denna dag. Vår hemresa med Ethiopian Airlines gjorde att vi tyvärr missade denna begivenhet.

Men nog kändes det enkelt att flyga, även om vi gjorde en liten omväg via Asosa. När jag tänkte på de två dagar på tämligen dåliga vägar som det annars tar att komma från Wollega, var det helt otroligt att efter bara en timme landa på Bole Airport. Men hu! så kallt det var på Entoto, efter värmen i väst!

/Kersti